

Weg met de goede voornemens

Doe het nu, of begin er niet aan

Door Wim Aalbers

Een nieuwe winter, een nieuw geluid. De lente heeft er weinig mee te maken. Het is juist een van de koudste nachten van het jaar, waarin we met z'n allen rigoureus knoppen omzetten. Blauwbekkend op de stoep beseffen we, dat zojuist écht de laatste sigaret was, dat we vanaf nu nooit meer zullen uitvallen tegen de kinderen en dat we voortaan netjes 80 zullen rijden, ook midden in de nacht op lege snelwegen. Nooit meer de OR voor het blok zetten en geen opdrachten aannemen als we al in het overwerk zitten. "Ja, jij ook gelukkig nieuwjaar gewenst."

Het zal wel met de grindbak van December te maken hebben. Na een jaar hollen en sleuren belanden vanaf de Kerst in een collectieve melt-down, die gepaard gaat met dagenlang gehang, geslenter en gegraas. Vooraf klinkt het zo aantrekkelijk: de druk er af, uitblazen, bijkomen en bijtanken. Maar na een dag of drie vier hebben we dat wel gezien en begint het al weer een beetje te jeuken. Maar dan moeten we nóg een week. Ik ken er genoeg, die stiekem al weer aan de gang gaan met een belletje hier en daar. En dan heb ik het niet over de boom.

Het kan bijna niet anders of zoveel plotselinge stilstand, rust en leegte gaat knagen. Voor de ondernemende mens is af en toe wat traagheid een onderdeel van de dynamiek. Er is tijd om te doen en soms is er tijd om na te denken. Maar hij of zij kan beide in een hoog tempo en zo rond de vijfde kerstdag begint het al weer lichtjes te kriebelen. En als je niet kunt doen, kun je toch ondertussen wel denken over doen? Wat kan er in het nieuwe jaar anders, beter, sneller of efficiënter? De plannen en voornemens worden lijstjes en rijtjes en voor je het weet verstoppen ze de boel als een mentale file, die voortkruipt naar 31 december. Maar goed dat het bijna januari is.

Maar wat een tragische datum, de dag na nieuwjaar. De vuurwerkresten drukken onze neuzen op onze feiten. Vandaag begint de rest van ons werkzame leven en dat lijkt verbazend veel op dat van het vorige jaar. Het zijn dezelfde gezichten, vertrouwde projecten, eerder benoemde uitdagingen en problemen die ons bekend voorkomen. Aan-, beet-, en

oppakken klinkt het aan alle kanten, eerst de machine maar weer eens op gang brengen. Al die voornemens zijn er nog steeds, maar wat eerst komt, komt eerst. Het jaar is gelukkig nog lang genoeg om het écht anders aan te gaan pakken.

Hoe het verder gaat hoef ik niet uit te tekenen. In maart ligt het grootste deel van het jaar nog voor ons en in juli zijn we nog pas op de helft. September en oktober zijn productieve maanden, en december zit altijd vol. Tot de stekker er uit gaat, vlak voor de Kerst.

Voornemens zijn prima, zo lang ze dagvers zijn. Hun houdbaarheid tot januari is beperkt. Een voornemen heeft zijn grootste waarde, als het gezwind wordt omgezet in daden. Wachten tot januari is een valkuil, net als wachten tot morgen of tot zo meteen. Een voornemen dat écht goed is, verdraagt geen uitstel. Stel dat u besluit om er vanaf morgen meer uit halen (leven, relatie, carrière, etc). Dan is het sneu als u vanmiddag onder de tram loopt.

Afrekenen met uitstel? Elk voornemen heeft een gevaarlijk zusje en dat zusje heet Excuus. Excuus is aantrekkelijk, dominant en luidruchtig aanwezig. Excuus praat u naar de mond en houdt u aan het lijntje. Excuus is de reden waarom u niet nu vast doet wat u van plan bent. De enige manier om met uw voornemen iets moois te beginnen, is Excuus recht in de ogen kijken en wegsturen.

Begin het nieuwe jaar eens met een heel ander gevoel. Bedenk nu vast wat uw goede voornemens voor 2009 zijn. Door af te rekenen met uw excuses, maakt u automatisch een begin met de uitvoering ervan. Wat is er mooier dan kort voor de Kerstdagen de deuren te sluiten, wetend dat u al een vliegende start heeft gemaakt met 2009? Begin het nieuwe jaar eens zonder goede voornemens. Ogeruimd staat netjes.

Wim Aalbers werkt aan
Beweging in de Zaak
www.wimaalbers.nl
© Wim Aalbers 2008